

Arrest

nr. 313 258 van 20 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. L. S. LEUNG
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. LEUNG verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, (...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op (...) in Villavicencio, departement Meta, Colombia, waar u heel uw leven hebt gewoond. In 2003 à 2004 behaalde u uw technisch diploma criminologie. Vervolgens ging u aan de slag als landmeter. Ongeveer 19 jaar geleden, leerde u M.(...) (C.G.-nummer (...), O.V.-nummer (...)) kennen, waarmee u twee kinderen kreeg, (...) en (...).

Sinds 2012 werkte u samen met uw partner mee aan de politieke campagnes voor de lokale verkiezingen in uw regio, en dat voor verschillende kandidaten. Hierbij maakten jullie reclame voor kandidaten, waarbij jullie folders overhandigden, posters ophingen en de mensen zouden uitleggen waarom ze op jullie kandidaat moesten stemmen. Daarnaast zette uw partner zich ook in voor de gemeenschap door middelen aan te

vragen bij politici die ze kon uitdelen aan scholen, kinderen en hulpbehoevenden. Vanwege jullie betrokkenheid tijdens de verkiezingscampagnes begonnen jullie, maar in het bijzonder uw partner, problemen te krijgen. In 2019 ondersteunden jullie de politieke campagne van Felipe Careno. Op 27 oktober 2019 zouden de verkiezingen plaatsvinden. Een maand ervoor, eind september 2019, kreeg uw partner thuis het voorstel aangeboden om mensen hun stemgedrag te veranderen, zodat ze niet op Felipe Careno zouden stemmen, maar op de tegenkandidaat Felipe Jarma. In ruil boden ze geld aan. M.(...) ging niet in op dat voorstel, maar ze waarschuwden haar voor de gevolgen. Jullie maakten meteen melding van dit incident bij de campagnetop, en gingen opnieuw verder aan de slag. Enkele dagen later werd jullie campagnemateriaal beschadigd en veranderde jullie dagelijks leven grondig. Zo werden jullie geschrapt van de verzekering Sisben, moest uw dochter van school veranderen en kreeg u als landmeter minder openbare aanbestedingen aangereikt. Dit voelde voor jullie aan als discriminatie van het gemeentebestuur. In december 2022, naar aanleiding van de nieuwe verkiezingen op 19 oktober 2023, werd uw partner opnieuw opgebeld met de vraag om voor hen te werken, maar op dat moment waren de politieke kandidaten nog niet gekend. Uw partner gaf opnieuw hetzelfde negatieve antwoord. Daarop vertelden ze haar dat ze dan maar de gevolgen zal moeten dragen. Enkele dagen later, toen u en uw partner niet thuis waren, maar uw kinderen wel, kwamen er enkele mannen op een moto foto's nemen van jullie huis. Uit voorzorg hebben jullie de kinderen naar uw moeder gestuurd. Vervolgens kregen jullie opnieuw een oproep waarin er werd verteld dat het helemaal niet nodig was om de kinderen het huis uit te sturen, omdat jullie er uiteindelijk voor konden kiezen om jullie politiek engagement stop te zetten. Jullie deden dat dan ook. En ook u besloot van job te veranderen en te beginnen werken in het atelier van een mecanicien. In december 2022 kwam de zus van M.(...) samen met haar partner en dochter vanuit België op vakantie naar Colombia. Jullie hadden hen verteld over de problemen die jullie ervoeren, en eens ze terug in België waren, stelden ze jullie voor om naar België te vluchten waar jullie hulp zouden krijgen. Omdat jullie niet wilden wachten tot er iets zou gebeuren, besloten jullie het land te verlaten.

Op 21 februari 2023 verliet u samen met uw partner M.(...) en twee kinderen Colombia. Jullie reisden met het vliegtuig naar België met tussenstops in Panama en Istanbul. Op 22 februari 2023 kwamen jullie aan in België en op 01 maart 2023 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Na jullie vertrek bent u te weten bent gekomen dat er onbekende mensen nog meermaals naar jullie zijn komen vragen.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Colombia uit vrees vervolgd te zullen worden vanwege het politiek engagement van u en uw partner gedurende de verkiezingscampagnes.

Ter staving van uw verzoek werden volgende documenten door u en uw echtgenote voorgelegd: jullie originele paspoorten en die van uw twee kinderen, alsook de originele geboorteaktes van jullie kinderen. Daarnaast beschikken jullie ook nog over een aantal kopieën: een lijst van politieke aanvoerders, nieuwsartikelen over politieke kandidaten, foto's waarop er feiten van vandalisme op te zien zijn, foto's die werden genomen tijdens een politieke campagne waarop u ook te zien bent, screenshots van de website van de verzekeringsmaatschappij Sisben waarvan uw partner aangeeft dat ze aantonen dat het verzekeringscontract werd stopgezet, certificaten verkregen vanwege jullie sociaal en politiek engagement en een verzameling aan berichten die de algemene veiligheidssituatie kaderen.

Op 25 oktober 2023 formuleerde uw advocaat een aantal opmerkingen over de notities van uw persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooraleerst dat er geen vraagtekens worden geplaatst bij het politiek en sociaal engagement van u en uw partner, die worden gestaafd met uitgebreide verklaringen (CGVS, p. 6-7; CGVS M(...), p. 7-9) en documenten (zie administratief dossier, groene map). Hieraan kan evenwel niet rechtstreeks een nood aan internationale bescherming in uw hoofde worden afgeleid. U slaagt er tevens hoegenaamd niet in om de problemen die jullie vanwege deze activiteiten ervaren aannemelijk te maken. Er dient te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende tegenstrijdigheden, ongeloofwaardigheden en een gebrek aan doorleefdheid, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat tal van tegenstrijdigheden en inconsistenties de geloofwaardigheid van uw verklaringen besmeuren. Allereerst wanneer er aan u werd gevraagd om de gebeurtenissen uit de doeken te doen die tot uw vlucht uit Colombia hebben geleid, doet het verbazen dat u helemaal geen melding maakt van de dreigbrief die u volgens uw verklaringen bij de DVZ eind december zou hebben ontvangen (zie administratief dossier, vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS, p. 9-10). Ook uw partner maakte bij de DVZ melding van een dreigbrief die in december 2022 onder jullie deur werd achtergelaten (zie administratief dossier M(...), vragenlijst CGVS, vraag 5). Meer nog, ze haalde ook aan dat er begin januari 2023 nogmaals een dreigbrief werd achtergelaten, waardoor er volgens haar verklaringen sprake zou zijn van twee dreigbrieven. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt op het Commissariaat-generaal, valt u precies volledig uit de lucht (CGVS, p. 16). Ook wanneer uw verklaringen afgelegd bij de DVZ voor u worden voorgelezen blijkt het u helemaal niets te zeggen en weet u niet of uw partner wel dreigbrieven zou hebben ontvangen (CGVS, p. 16). U verklaart nooit iets te hebben verteld over het bestaan van dreigbrieven (CGVS, p. 16). Dat u daar dan wel gewag van maakte tijdens uw interview bij de DVZ raakt kant noch wal. Maar ook uw partner haar verklaringen over de brieven lijken te wijzigen gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Aanvankelijk heeft ze het slechts over de dreigbrief die ze eind 2022 zou hebben ontvangen, nadat uw dochter had opgemerkt dat er foto's werden genomen van het huis (CGVS M(...), p. 13). Gevraagd hoeveel brieven ze in totaal heeft ontvangen, blijft ze ook bij die ene brief, maar wanneer ze wordt herinnerd aan haar verklaringen bij de DVZ, voegt ze er uiteindelijk aan toe dat nadat ze de kinderen het huis had uitgebracht, ze haar niet alleen hadden opgebeld met de boodschap dat ze haar kinderen helemaal niet moest wegsturen, maar ze ook nog eens een nota hadden achtergelaten met dezelfde mededeling op (CGVS M(...), p. 13). Ten tweede stelde u bij de DVZ dat M(...) tot twee keer toe werd opgebeld, (zie administratief dossier, vragenlijst CGVS, vraag 5). Volgens deze verklaringen zou ze weliswaar nooit thuis benaderd zijn geweest, hetgeen u wel aangeeft op het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 13, 14). Ook M(...) gaf bij de DVZ aan de allereerste keer benaderd te zijn geweest (zie administratief dossier M(...), vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat u de feiten bij de DVZ dan anders voorstelt, doet de wenkbrauwen verder fronsen. Er werd u meermaals gevraagd naar een verklaring hiervoor, maar verder dan te stellen dat u bij de DVZ wel had verteld dat ze uw partner hadden opgezocht, komt u niet (CGVS, p. 16). Als laatste dient er ook op gewezen te worden dat u pas voor het eerst melding maakt op het Commissariaat-generaal van het feit dat M(...) geld aangeboden kreeg om de politieke campagne van Felipe Careno te saboteren (CGVS, p. 10). Hier maakten u, noch uw partner melding van tijdens het interview bij de DVZ (zie administratieve dossiers, vragenlijst CGVS, vraag 5). Wat uw interview bij de DVZ betreft en dat van uw partner, dient er nochtans op te worden gewezen dat jullie beiden hadden aangegeven geven problemen te hebben ervaren tijdens dat interview (CGVS, p. 3; CGVS M(...), p. 3). De vaststelling dat de verklaringen van u en uw vrouw niet overeenkomen, maar dat jullie bovendien ook nog eens doorheen de asielprocedure wijzigende verklaringen afleggen, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid. Gezien deze gebeurtenissen aan de basis liggen van jullie vertrek, valt het nauwelijks ernstig te nemen dat jullie niet bij machte zijn hierover coherente verklaringen af te leggen. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen in de tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan hebben.

Verder dienen er ook vraagtekens geplaatst te worden bij de eigenlijke bedreigingen die uw partner heeft ontvangen. Zo doet het ten stelligste verbazen dat ze uw partner na het eerste bezoek nooit meer persoonlijk hadden benaderd, maar het contact lieten verlopen via de telefoon en dreigbrieven (CGVS, p. 10). Temeer, aangezien ze enkele dagen na het eerste bezoek uw raam en het campagnemateriaal hadden vernield, acties die aantonen dat ze het op uw partner hadden gemunt, met een duidelijke boodschap om haar aan hun zijde te krijgen (CGVS, p. 10). Dat ze Marelli slechts drie keer zouden hebben gecontacteerd over een periode van ongeveer drie jaar, is dan ook frappant. Indien ze jullie activiteiten werkelijk als een probleem beschouwden, en jullie hun bedreigingen in de wind sloegen, is het merkwaardig dat ze nooit hun strategie hebben aangepast door drastischere maatregelen te nemen ten aanzien van jullie. De enige feiten die u aanhaalt die er in de tussentijd zijn gebeurd, is het vernielen van jullie raam en campagnemateriaal, en het nemen van foto's van jullie huis, maar dat ze niet meer pogingen zouden ondernemen om hun gewenste doel te bereiken, is op z'n minst opmerkelijk.

Verder haalt u wel aan dat jullie sinds het weigeren van het initiële voorstel geconfronteerd werden met discriminatie omdat jullie voor de oppositie hebben gewerkt, en die hadden de verkiezingen in het jaar 2020

verloren (CGVS, p. 10, 14). Wat deze verklaringen betreft dient te worden vastgesteld dat u nauwelijks verder komt dan blote beweringen en blijken deze zich volledig te berusten op vermoedens, waardoor u er niet in slaagt om de drastische veranderingen in jullie leven vanwege deze discriminatie hard te maken (CGVS, p. 10, 14). Eén van deze veranderingen was de vaststelling dat jullie van de ene op de andere dag niet meer waren ingeschreven bij de ziekteverzekering Sisben (CGVS, p. 10, 13). De screenshots die u neerlegt genomen van de website van Sisben waarop te zien zou zijn dat u en uw familieleden niet langer ingeschreven zijn, zijn ook niet in staat deze bewering te staven (zie administratief dossier, groene map). Aan dergelijke documenten kan weinig bewijswaarde worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke beelden en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert om dergelijke tekst en screenshots te fabriceren zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. Nergens valt uit deze documenten ook duidelijk af te leiden dat deze u en uw familieleden betreffen. Daarenboven is ook het jaartal 2021 op alle vier de documenten terug te vinden, wat toch eigenaardig is, gegeven dat u beweert reeds in 2019 te zijn uitgeschreven (CGVS, p. 10; CGVS M(...), p. 12). Hiernaar gevraagd, kan uw partner geen geldige reden geven waarom jullie bijna twee jaar later nogmaals toegang zouden zoeken tot het systeem van Sisben (CGVS M(...), p. 12). M(...) kreeg te horen dat ze een nieuw lidmaatschap moest aanvragen, maar geeft aan dat ze nooit op bezoek zijn gekomen om dit te regelen en ze telkens te horen dat ze moest wachten (CGVS M(...), p. 12). Uit deze verklaringen blijkt helemaal niet dat er sprake is van discriminatie, maar blijkt veeleer dat jullie simpelweg het administratief proces moesten afwachten om opnieuw te worden aangesloten. Verschillende redenen kunnen aan de basis hebben gelegen van deze uitschrijving. Verder zou ook uw dochter van school zijn moeten veranderen, en kreeg ook u minder openbare aanbestedingen op het werk aangeboden, maar opnieuw hebben jullie geen enkel bewijs dat deze gebeurtenissen het resultaat zijn van een discriminerend gemeentebestuur (CGVS, p. 10, 13; CGVS M(...), p. 12). Gevraagd of u dat probleem ooit bent gaan melden bij het gemeentebestuur, geeft u aan dit nooit te hebben gedaan omdat u er het nut helemaal niet van in zag (CGVS, p. 13). Het valt helemaal niet serieus te nemen dat u zo'n actie als pure tijdverspilling bestempelt omdat er ellenlange rijen zijn vanwege de vele administratie waarmee het bestuur werd geconfronteerd (CGVS, p. 13). Indien het gemeentebestuur werkelijk overrompeld werd met administratieve taken, dan kan de logische vraag gesteld worden, waar ze de tijd zouden vinden om hun wraak op jullie zo ver door te drijven. Wat er ook van zij, de gegevens die u aanbrengt zijn onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat het hier om een éénmalig feit ging, waarvan de gevolgen voor uw persoon en die van uw partner beperkt te noemen zijn.

Bovendien hebt u de problemen ook nooit gemeld aan de Colombiaanse autoriteiten. De reden dat het geen misdrijf is om mensen te verwerpen die tot een andere politieke stroming horen, slaat helemaal nergens op (CGVS, p. 14). Net zoals de uitleg dat u zonder schot- of steekwonde niet snel zou worden geholpen (CGVS, p. 14). Ook M(...) verwijst naar de noodzaak van schot- of steekwonden wanneer je een klacht wenst in te dienen bij de Colombiaanse autoriteiten (CGVS M(...), p. 14). Al voegt ze er wel aan toe, indien dergelijke wonden niet aan de orde zijn, er wel een klacht kon worden ingediend via het internet, maar dat het jaren zou duren alvorens ze die klacht zouden lezen, waardoor je al ontmoedigd geraakt om er één in te dienen (CGVS M(...), p. 14). Tussen het eerste incident dat zich voordeed in september 2019 en jullie vertrek op 21 februari 2023, zitten er ettelijke jaren, dat jullie dan nooit een poging hebben ondernomen om de hulp van de autoriteiten in te schakelen, kan dan ook nauwelijks ernstig worden genomen.

U haalt wel aan het incident waarbij uw partner geld aangeboden kreeg om de campagne te saboteren te hebben gemeld bij de campagnetop van Felipe Careno (CGVS, p. 11). Daarop zouden ze de reactie hebben gegeven dat jullie verder aan het werk dienden te gaan en verduidelikten ze voor de andere campagnemedewerkers dat ze jullie voorbeeld moesten volgen en geen geld mochten aannemen omdat dit corruptie was (CGVS, p. 11). Dat het bij deze reactie bleef en er nooit verdere stappen werden gezet om de corruptie bij de tegenpartij aan te kaarten, kan uitermate vreemd worden bevonden. Corruptie is een ernstig misdrijf, iets wat in het heetst van de strijd van de verkiezingscampagnes niet kan worden getolereerd. Het kan dan ook maar moeilijk worden aangenomen dat de campagnetop van Felipe Careno hiertegen nooit verdere acties heeft ondernomen. Hiernaar gevraagd, geeft u een afwijkend antwoord waardoor u de vraag onbeantwoord laat (CGVS, p. 12). Deze verklaringen doen dan ook verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook het beeld dat geschetst wordt van de omstandigheden van jullie vertrek doet de wenkbrauwen fronsen. Zo kan het maar moeilijk worden aangenomen dat jullie het niet nodig achtten een klacht in te dienen bij de Colombiaanse autoriteiten, noch melding te maken van de problemen bij het gemeentebestuur, maar dan wel het drastische advies van uw schoonzus en haar partner, die reeds lange tijd niet meer in Colombia wonen, zouden volgen om naar België te vluchten vanwege de problemen (CGVS, p. 9). Bovendien doet het ook ten stelligste verbazen dat de haast om het land te verlaten, ondergeschikt was aan de prijs waaraan jullie de vliegtickets zouden kopen. U verklaart immers dat uw schoonbroer een datum van vertrek had voorgesteld waarop de vliegtickets een redelijke prijs hadden (CGVS, p. 9). Indien u werkelijk een vrees voor vervolging

in Colombia zou koesteren, dan zou men mogen verwachten dat u zo snel mogelijk het land zou willen verlaten.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u verklaart te hebben gekend vanwege jullie politiek engagement tijdens de verkiezingscampagnes.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Ook uw overige documenten zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw paspoort en die van uw partner en kinderen betreft, alsook de geboorteaktes van uw kinderen, dient het CGVS op te merken dat jullie identiteit in wezen niet wordt betwist. De lijst van politieke aanvoorders is in wezen niet relevant voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, en kan geen tastbaar begin van bewijs van uw vrees leveren. Tenslotte zijn de nieuwsberichten wat ze zijn. Ze beschrijven een algemene situatie in uw land van herkomst die u niet heeft kunnen doortrekken naar een gegronde vrees wat u betreft. Weliswaar kunnen dergelijke stukken jullie verklaringen met betrekking tot de algemene situatie en sociale onrust in Colombia ondersteunen, echter zeggen deze niets over de dreigementen die tot jullie vertrek uit het land zouden hebben geleid. Tot slot legt u ook nog een aantal foto's neer die het vandalisme waarmee jullie werden geconfronteerd zouden staven, maar ook deze foto's hebben feitelijk geen toegevoegde waarde. Daarbij dient er opgemerkt te worden dat foto's namelijk makkelijk kunnen worden gemanipuleerd en in scène worden gezet. Het is volstrekt onduidelijk in welke omstandigheden, waar en wanneer en met welke bedoeling de beelden werden gemaakt.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u via uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 25 oktober 2023 evenmin in staat zijn om de beoordeling van uw verzoek om te buigen. Uw opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, maar maken het niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd

goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooraleerst dat er geen vraagtekens worden geplaatst bij het politiek en sociaal engagement van u en uw partner, die worden gestaafd met uitgebreide verklaringen (CGVS, p. 6-7; CGVS M(...), p. 7-9) en documenten (zie administratief dossier, groene map). Hieraan kan evenwel niet rechtstreeks een nood aan internationale bescherming in uw hoofde worden afgeleid. U slaagt er tevens hoegenaamd niet in om de problemen die jullie vanwege deze activiteiten ervaarden aannemelijk te maken. Er dient te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende tegenstrijdigheden, ongeloofwaardigheden en een gebrek aan doorleefdheid, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat tal van tegenstrijdigheden en inconsistenties de geloofwaardigheid van uw verklaringen besmeuren. Allereerst wanneer er aan u werd gevraagd om de gebeurtenissen uit de doeken te doen die tot uw vlucht uit Colombia hebben geleid, doet het verbazen dat u helemaal geen melding maakt van de dreigbrief die u volgens uw verklaringen bij de DVZ eind december zou hebben ontvangen (zie administratief dossier, vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS, p. 9-10). Ook uw partner maakte bij de DVZ melding van een dreigbrief die in december 2022 onder jullie deur werd achtergelaten (zie administratief dossier M(...), vragenlijst CGVS, vraag 5). Meer nog, ze haalde ook aan dat er begin januari 2023 nogmaals een dreigbrief werd achtergelaten, waardoor er volgens haar verklaringen sprake zou zijn van twee dreigbrieven. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt op het Commissariaat-generaal, valt u precies volledig uit de lucht (CGVS, p. 16). Ook wanneer uw verklaringen afgelegd bij de DVZ voor u worden voorgelezen blijkt het u helemaal niets te zeggen en weet u niet of uw partner wel dreigbrieven zou hebben ontvangen (CGVS, p. 16). U verklaart nooit iets te hebben verteld over het bestaan van dreigbrieven (CGVS, p. 16). Dat u daar dan wel gewag van maakte tijdens uw interview bij de DVZ raakt kant noch wal. Maar ook uw partner haar verklaringen over de brieven lijken te wijzigen gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Aanvankelijk heeft ze het slechts over de dreigbrief die ze eind 2022 zou hebben ontvangen, nadat uw dochter had opgemerkt dat er foto's werden genomen van het huis (CGVS M(...), p. 13). Gevraagd hoeveel brieven ze in totaal heeft ontvangen, blijft ze ook bij die ene brief, maar wanneer ze wordt herinnerd aan haar verklaringen bij de DVZ, voegt ze er uiteindelijk aan toe dat nadat ze de kinderen het huis had uitgebracht, ze haar niet alleen hadden opgebeld met de boodschap dat ze haar kinderen helemaal niet moest wegsturen, maar ze ook nog eens een nota hadden achtergelaten met dezelfde mededeling op (CGVS M(...), p. 13). Ten tweede stelde u bij de DVZ dat M(...) tot twee keer toe werd opgebeld, (zie administratief dossier, vragenlijst CGVS, vraag 5). Volgens deze verklaringen zou ze weliswaar nooit thuis benaderd zijn geweest, hetgeen u wel aangeeft op het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 13, 14). Ook M(...) gaf bij de DVZ aan de allereerste keer benaderd te zijn geweest (zie administratief dossier M(...), vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat u de feiten bij de DVZ dan anders voorstelt, doet de wenkbrauwen verder fronsen. Er werd u meermaals gevraagd naar een verklaring hiervoor, maar verder dan te stellen dat u bij de DVZ wel had verteld dat ze uw partner hadden opgezocht, komt u niet (CGVS, p. 16). Als laatste dient er ook op gewezen te worden dat u pas voor het eerst melding maakt op het Commissariaat-generaal van het feit dat M(...) geld

aangeboden kreeg om de politieke campagne van Felipe Careno te saboteren (CGVS, p. 10). Hier maakten u, noch uw partner melding van tijdens het interview bij de DVZ (zie administratieve dossiers, vragenlijst CGVS, vraag 5). Wat uw interview bij de DVZ betreft en dat van uw partner, dient er nochtans op te worden gewezen dat jullie beiden hadden aangegeven geven problemen te hebben ervaren tijdens dat interview (CGVS, p. 3; CGVS M(...), p. 3). De vaststelling dat de verklaringen van u en uw vrouw niet overeenkomen, maar dat jullie bovendien ook nog eens doorheen de asielprocedure wijzigende verklaringen afleggen, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid. Gezien deze gebeurtenissen aan de basis liggen van jullie vertrek, valt het nauwelijks ernstig te nemen dat jullie niet bij machte zijn hierover coherente verklaringen af te leggen. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen in de tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan hebben.

Verder dienen er ook vraagtekens geplaatst te worden bij de eigenlijke bedreigingen die uw partner heeft ontvangen. Zo doet het ten stelligste verbazen dat ze uw partner na het eerste bezoek nooit meer persoonlijk hadden benaderd, maar het contact lieten verlopen via de telefoon en dreigbrieven (CGVS, p. 10). Temeer, aangezien ze enkele dagen na het eerste bezoek uw raam en het campagnemateriaal hadden vernield, acties die aantonen dat ze het op uw partner hadden gemunt, met een duidelijke boodschap om haar aan hun zijde te krijgen (CGVS, p. 10). Dat ze M(...) slechts drie keer zouden hebben gecontacteerd over een periode van ongeveer drie jaar, is dan ook frappant. Indien ze jullie activiteiten werkelijk als een probleem beschouwden, en jullie hun bedreigingen in de wind sloegen, is het merkwaardig dat ze nooit hun strategie hebben aangepast door drastischere maatregelen te nemen ten aanzien van jullie. De enige feiten die u aanhaalt die er in de tussentijd zijn gebeurd, is het vernielen van jullie raam en campagnemateriaal, en het nemen van foto's van jullie huis, maar dat ze niet meer pogingen zouden ondernemen om hun gewenste doel te bereiken, is op z'n minst opmerkelijk.

Verder haalt u wel aan dat jullie sinds het weigeren van het initiële voorstel geconfronteerd werden met discriminatie omdat jullie voor de oppositie hebben gewerkt, en die hadden de verkiezingen in het jaar 2020 verloren (CGVS, p. 10, 14). Wat deze verklaringen betreft dient te worden vastgesteld dat u nauwelijks verder komt dan blote beweringen en blijken deze zich volledig te berusten op vermoedens, waardoor u er niet in slaagt om de drastische veranderingen in jullie leven vanwege deze discriminatie hard te maken (CGVS, p. 10, 14). Eén van deze veranderingen was de vaststelling dat jullie van de ene op de andere dag niet meer waren ingeschreven bij de ziekteverzekering Sisben (CGVS, p. 10, 13). De screenshots die u neerlegt genomen van de website van Sisben waarop te zien zou zijn dat u en uw familieleden niet langer ingeschreven zijn, zijn ook niet in staat deze bewering te staven (zie administratief dossier, groene map). Aan dergelijke documenten kan weinig bewijswaarde worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke beelden en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert om dergelijke tekst en screenshots te fabriceren zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. Nergens valt uit deze documenten ook duidelijk af te leiden dat deze u en uw familieleden betreffen. Daarenboven is ook het jaartal 2021 op alle vier de documenten terug te vinden, wat toch eigenaardig is, gegeven dat u beweert reeds in 2019 te zijn uitgeschreven (CGVS, p. 10; CGVS M(...), p. 12). Hiernaar gevraagd, kan uw partner geen geldige reden geven waarom jullie bijna twee jaar later nogmaals toegang zouden zoeken tot het systeem van Sisben (CGVS M(...), p. 12). M(...) kreeg te horen dat ze een nieuw lidmaatschap moest aanvragen, maar geeft aan dat ze nooit op bezoek zijn gekomen om dit te regelen en ze telkens te horen dat ze moest wachten (CGVS M(...), p. 12). Uit deze verklaringen blijkt helemaal niet dat er sprake is van discriminatie, maar blijkt veeleer dat jullie simpelweg het administratief proces moesten afwachten om opnieuw te worden aangesloten. Verschillende redenen kunnen aan de basis hebben gelegen van deze uitschrijving. Verder zou ook uw dochter van school zijn moeten veranderen, en kreeg ook u minder openbare aanbestedingen op het werk aangeboden, maar opnieuw hebben jullie geen enkel bewijs dat deze gebeurtenissen het resultaat zijn van een discriminerend gemeentebestuur (CGVS, p. 10, 13; CGVS M(...), p. 12). Gevraagd of u dat probleem ooit bent gaan melden bij het gemeentebestuur, geeft u aan dit nooit te hebben gedaan omdat u er het nut helemaal niet van in zag (CGVS, p. 13). Het valt helemaal niet serieus te nemen dat u zo'n actie als pure tijdverspilling bestempelt omdat er ellenlange rijen zijn vanwege de vele administratie waarmee het bestuur werd geconfronteerd (CGVS, p. 13). Indien het gemeentebestuur werkelijk overrompeld werd met administratieve taken, dan kan de logische vraag gesteld worden, waar ze de tijd zouden vinden om hun wraak op jullie zo ver door te drijven. Wat er ook van zij, de gegevens die u aanbrengt zijn onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat het hier om een éénmalig feit ging, waarvan de gevolgen voor uw persoon en die van uw partner beperkt te noemen zijn.

Bovendien hebt u de problemen ook nooit gemeld aan de Colombiaanse autoriteiten. De reden dat het geen misdrijf is om mensen te verwerpen die tot een andere politieke stroming horen, slaat helemaal nergens op (CGVS, p. 14). Net zoals de uitleg dat u zonder schot- of steekwonde niet snel zou worden geholpen (CGVS,

p. 14). Ook M.(...) verwijst naar de noodzaak van schot- of steekwonden wanneer je een klacht wenst in te dienen bij de Colombiaanse autoriteiten (CGVS M.(...), p. 14). Al voegt ze er wel aan toe, indien dergelijke wonden niet aan de orde zijn, er wel een klacht kon worden ingediend via het internet, maar dat het jaren zou duren alvorens ze die klacht zouden lezen, waardoor je al ontmoedigd geraakt om er één in te dienen (CGVS M.(...), p. 14). Tussen het eerste incident dat zich voordeed in september 2019 en jullie vertrek op 21 februari 2023, zitten er ettelijke jaren, dat jullie dan nooit een poging hebben ondernomen om de hulp van de autoriteiten in te schakelen, kan dan ook nauwelijks ernstig worden genomen.

U haalt wel aan het incident waarbij uw partner geld aangeboden kreeg om de campagne te saboteren te hebben gemeld bij de campagnetop van Felipe Careno (CGVS, p. 11). Daarop zouden ze de reactie hebben gegeven dat jullie verder aan het werk dienden te gaan en verduidelikten ze voor de andere campagnemedewerkers dat ze jullie voorbeeld moesten volgen en geen geld mochten aannemen omdat dit corruptie was (CGVS, p. 11). Dat het bij deze reactie bleef en er nooit verdere stappen werden gezet om de corruptie bij de tegenpartij aan te kaarten, kan uitermate vreemd worden bevonden. Corruptie is een ernstig misdrijf, iets wat in het heetst van de strijd van de verkiezingscampagnes niet kan worden getolereerd. Het kan dan ook maar moeilijk worden aangenomen dat de campagnetop van Felipe Careno hiertegen nooit verdere acties heeft ondernomen. Hiernaar gevraagd, geeft u een afwijkend antwoord waardoor u de vraag onbeantwoord laat (CGVS, p. 12). Deze verklaringen doen dan ook verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook het beeld dat geschetst wordt van de omstandigheden van jullie vertrek doet de wenkbrauwen fronsen. Zo kan het maar moeilijk worden aangenomen dat jullie het niet nodig achtten een klacht in te dienen bij de Colombiaanse autoriteiten, noch melding te maken van de problemen bij het gemeentebestuur, maar dan wel het drastische advies van uw schoonzus en haar partner, die reeds lange tijd niet meer in Colombia wonen, zouden volgen om naar België te vluchten vanwege de problemen (CGVS, p. 9). Bovendien doet het ook ten stelligste verbazen dat de haast om het land te verlaten, ondergeschikt was aan de prijs waaraan jullie de vliegtickets zouden kopen. U verklaart immers dat uw schoonbroer een datum van vertrek had voorgesteld waarop de vliegtickets een redelijke prijs hadden (CGVS, p. 9). Indien u werkelijk een vrees voor vervolging in Colombia zou koesteren, dan zou men mogen verwachten dat u zo snel mogelijk het land zou willen verlaten.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u verklaart te hebben gekend vanwege jullie politiek engagement tijdens de verkiezingscampagnes.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Ook uw overige documenten zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw paspoort en die van uw partner en kinderen betreft, alsook de geboorteaktes van uw kinderen, dient het CGVS op te merken dat jullie identiteit in wezen niet wordt betwist. De lijst van politieke aanvoerders is in wezen niet relevant voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, en kan geen tastbaar begin van bewijs van uw vrees leveren. Tenslotte zijn de nieuwsberichten wat ze zijn. Ze beschrijven een algemene situatie in uw land van herkomst die u niet heeft kunnen doortrekken naar een gegronde vrees wat u betreft. Weliswaar kunnen dergelijke stukken jullie verklaringen met betrekking tot de algemene situatie en sociale onrust in Colombia ondersteunen, echter zeggen deze niets over de dreigementen die tot jullie vertrek uit het land zouden hebben geleid. Tot slot legt u ook nog een aantal foto's neer die het vandalisme waarmee jullie werden geconfronteerd zouden staven, maar ook deze foto's hebben feitelijk geen toegevoegde waarde. Daarbij dient er opgemerkt te worden dat foto's namelijk makkelijk kunnen worden gemanipuleerd en in scène worden gezet. Het is volstrekt onduidelijk in welke omstandigheden, waar en wanneer en met welke bedoeling de beelden werden gemaakt.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u via uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 25 oktober 2023 evenmin in staat zijn om de beoordeling van uw verzoek om te buigen. Uw opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, maar maken het niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door

zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdadigroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

*Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.*

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen waarom hij aanvoert een gegronde vrees vervolging te hebben en/of een reëel risico op ernstige schade te lopen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoont dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Verzoeker stelt in zijn opmerkingen op de nota's van het Commissariaat-generaal te hebben verklaard dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal zenuwachtig en verstrooid was en daarom vergeten was dat zijn partner een brief had ontvangen. Verzoeker voegt hieraan toe dat het zijn partner was die de brief had ontvangen en niet hijzelf. Verzoeker wijst er ook op dat hij ook de opmerking heeft gemaakt dat hij tijdens zijn interview bij de Dient Vreemdelingenzaken is vergeten te melden dat er twee mannen foto's hebben genomen van het huis.

Met dit algemene betoog slaagt verzoeker er geheel niet in volgende pertinente en concrete vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen: "Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat tal van tegenstrijdigheden en inconsistenties de geloofwaardigheid van uw verklaringen besmeuren. Allereerst wanneer er aan u werd gevraagd om de gebeurtenissen uit de doeken te doen die tot uw vlucht uit Colombia hebben geleid, doet het verbazen dat u helemaal geen melding maakt van de dreigbrief die u volgens uw verklaringen bij de DVZ eind december zou hebben ontvangen (zie administratief dossier, vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS, p. 9-10). Ook uw partner maakte bij de DVZ melding van een dreigbrief die in december 2022 onder jullie deur werd achtergelaten (zie administratief dossier M(...), vragenlijst CGVS, vraag 5). Meer nog, ze haalde ook aan dat er begin januari 2023 nogmaals een dreigbrief werd achtergelaten, waardoor er volgens haar verklaringen sprake zou zijn van twee dreigbrieven. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt op het Commissariaat-generaal, valt u precies volledig uit de lucht (CGVS, p. 16). Ook wanneer uw verklaringen afgelegd bij de DVZ voor u worden voorgelezen blijkt het u helemaal niets te zeggen en weet u niet of uw partner wel dreigbrieven zou hebben ontvangen (CGVS, p. 16). U verklaart nooit iets te hebben verteld over

het bestaan van dreigbrieven (CGVS, p. 16). Dat u daar dan wel gewag van maakte tijdens uw interview bij de DVZ raakt kant noch wal. Maar ook uw partner haar verklaringen over de brieven lijken te wijzigen gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Aanvankelijk heeft ze het slechts over de dreigbrief die ze eind 2022 zou hebben ontvangen, nadat uw dochter had opgemerkt dat er foto's werden genomen van het huis (CGVS M.(...), p. 13). Gevraagd hoeveel brieven ze in totaal heeft ontvangen, blijft ze ook bij die ene brief, maar wanneer ze wordt herinnerd aan haar verklaringen bij de DVZ, voegt ze er uiteindelijk aan toe dat nadat ze de kinderen het huis had uitgebracht, ze haar niet alleen hadden opgebeld met de boodschap dat ze haar kinderen helemaal niet moest wegsturen, maar ze ook nog eens een nota hadden achtergelaten met dezelfde mededeling op (CGVS M.(...), p. 13). Ten tweede stelde u bij de DVZ dat M.(...) tot twee keer toe werd opgebeld, (zie administratief dossier, vragenlijst CGVS, vraag 5). Volgens deze verklaringen zou ze weliswaar nooit thuis benaderd zijn geweest, hetgeen u wel aangeeft op het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 13, 14). Ook M.(...) gaf bij de DVZ aan de allereerste keer benaderd te zijn geweest (zie administratief dossier M.(...), vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat u de feiten bij de DVZ dan anders voorstelt, doet de wenkbrauwen verder fronsen. Er werd u meermaals gevraagd naar een verklaring hiervoor, maar verder dan te stellen dat u bij de DVZ wel had verteld dat ze uw partner hadden opgezocht, komt u niet (CGVS, p. 16). Als laatste dient er ook op gewezen te worden dat u pas voor het eerst melding maakt op het Commissariaat-generaal van het feit dat M.(...) geld aangeboden kreeg om de politieke campagne van Felipe Careno te saboteren (CGVS, p. 10). Hier maakten u, noch uw partner melding van tijdens het interview bij de DVZ (zie administratieve dossiers, vragenlijst CGVS, vraag 5). Wat uw interview bij de DVZ betreft en dat van uw partner, dient er nochtans op te worden gewezen dat jullie beiden hadden aangegeven geven problemen te hebben ervaren tijdens dat interview (CGVS, p. 3; CGVS M.(...), p. 3). De vaststelling dat de verklaringen van u en uw vrouw niet overeenkomen, maar dat jullie bovendien ook nog eens doorheen de asielprocedure wijzigende verklaringen afleggen, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid. Gezien deze gebeurtenissen aan de basis liggen van jullie vertrek, valt het nauwelijks ernstig te nemen dat jullie niet bij machte zijn hierover coherente verklaringen af te leggen. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen in de tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan hebben.”

Bovendien staat iedere verzoeker om internationale bescherming bloot aan een zekere vorm van stress tijdens het gehoor, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Overigens gaat het niet over één enkele tegenstrijdigheid, maar meerdere en zijn de verklaringen van verzoeker en zijn partner onderling evenzeer tegenstrijdig.

Waar verzoeker nog opmerkt dat hij niet in staat is om de data op de website van de ziekteverzekering te manipuleren en herhaalt dat hij en zijn gezin wel degelijk werden geschrapt gaat hij voorbij aan het geheel der concrete vaststellingen desbetreffend die voor de duidelijkheid hier worden hernomen:

“Verder haalt u wel aan dat jullie sinds het weigeren van het initiële voorstel geconfronteerd werden met discriminatie omdat jullie voor de oppositie hebben gewerkt, en die hadden de verkiezingen in het jaar 2020 verloren (CGVS, p. 10, 14). Wat deze verklaringen betreft dient te worden vastgesteld dat u nauwelijks verder komt dan blote beweringen en blijken deze zich volledig te berusten op vermoedens, waardoor u er niet in slaagt om de drastische veranderingen in jullie leven vanwege deze discriminatie hard te maken (CGVS, p. 10, 14). Eén van deze veranderingen was de vaststelling dat jullie van de ene op de andere dag niet meer waren ingeschreven bij de ziekteverzekering Sisben (CGVS, p. 10, 13). De screenshots die u neerlegt genomen van de website van Sisben waarop te zien zou zijn dat u en uw familieleden niet langer ingeschreven zijn, zijn ook niet in staat deze bewering te staven (zie administratief dossier, groene map). Aan dergelijke documenten kan weinig bewijswaarde worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke beelden en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert om dergelijke tekst en screenshots te fabriceren zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. Nergens valt uit deze documenten ook duidelijk af te leiden dat deze u en uw familieleden betreffen. Daarenboven is ook het jaartal 2021 op alle vier de documenten terug te vinden, wat toch eigenaardig is, gegeven dat u beweert reeds in 2019 te zijn uitgeschreven (CGVS, p. 10; CGVS M.(...), p. 12). Hiernaar gevraagd, kan uw partner geen geldige reden geven waarom jullie bijna twee jaar later nogmaals toegang zouden zoeken tot het systeem van Sisben (CGVS M.(...), p. 12). M.(...) kreeg te horen dat ze een nieuw lidmaatschap moest aanvragen, maar geeft aan dat ze nooit op bezoek zijn gekomen om dit te regelen en ze telkens te horen dat ze moest wachten (CGVS M.(...), p. 12). Uit deze verklaringen blijkt helemaal niet dat er sprake is van discriminatie, maar blijkt veeleer dat jullie simpelweg het administratief proces moesten afwachten om opnieuw te worden aangesloten. Verschillende redenen kunnen aan de basis hebben gelegen van deze uitschrijving. Verder zou ook uw dochter van school zijn moeten veranderen, en kreeg ook u minder openbare aanbestedingen op het werk aangeboden, maar opnieuw hebben jullie geen enkel bewijs dat deze gebeurtenissen het resultaat zijn van een discriminerend gemeentebestuur (CGVS, p. 10, 13; CGVS M.(...), p. 12). Gevraagd of u dat probleem ooit bent gaan melden bij het gemeentebestuur, geeft u aan dit nooit te hebben gedaan omdat u er het nut helemaal niet van in zag (CGVS, p. 13). Het valt helemaal niet serieus te nemen dat u zo'n actie als pure tijdverspilling bestempelt omdat er ellenlange rijen zijn vanwege de vele administratie waarmee het bestuur

werd geconfronteerd (CGVS, p. 13). Indien het gemeentebestuur werkelijk overrompeld werd met administratieve taken, dan kan de logische vraag gesteld worden, waar ze de tijd zouden vinden om hun wraak op jullie zo ver door te drijven. Wat er ook van zij, de gegevens die u aanbrengt zijn onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat het hier om een éénmalig feit ging, waarvan de gevolgen voor uw persoon en die van uw partner beperkt te noemen zijn.” Het betoog dat hij niet in staat zou zijn om de data op de website van de ziekteverzekering te manipuleren en dat hij en zijn gezin wel degelijk werden geschrapt zijn niet meer dan beweringen van verzoeker die geheel niet bij machte zijn op enigerlei wijze afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen.

Verzoeker komt voor het overige niet verder dan het louter herhalen van zijn asielrelaas en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, doch hiermee wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde pertinente vaststellingen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Colombia te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve hem het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend.

Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de bestreden beslissing onderzoekt de commissaris-generaal de veiligheidssituatie in Colombia aan de hand van het rapport van het UNHCR “*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*” van augustus 2023, de COI Focus “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 20 november 2023 en de EUAA “*Colombia Country Focus*” van december 2022.

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op zijn verklaringen over zijn herkomst in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Meta, waar verzoeker zou hebben verbleven tot aan zijn vertrek uit Colombia, worden beoordeeld.

Het departement Meta blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt daar opnieuw

grotendeels gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Verder zijn er in het departement doelgerichte aanvallen op ex-FARC-strijders, die resulteren in een hoog aantal moorden die op individuele basis worden gepleegd. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in het departement Meta is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend vierentwintig door:

C. DIGNEF, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF